

Nr 25

Av fröken **Karlsson m. fl.**, om åtgärder för att förhindra sexualförbrytelser mot kvinnor och barn.

Var och en som läser tidningarna har inte kunnat underlåta att fästa sig vid det starkt ökande antalet sexualförbrytelser som riktar sig mot kvinnor och barn. Snart sagt varje dag kommer nya rapporter om våldsdåd eller försök till överfall, varvid man bör komma ihåg, att endast de mest flagranta av dessa händelser blir omnämnda i tidningspressen. I åtskilliga fall, då våldsverkaren ej hinner fullfölja sina avsikter utan snabbt försvinner från platsen, torde händelsen ej komma till polisens eller pressens kännedom, då många människor drar sig för en polisanmälan. Vad som kommer fram är dock skrämmande, och allmänhetens oro blir allt större för varje dag som går. Man kräver att någonting blir gjort och att samhället inte skall stå maktlöst mot våldsverkarna.

I Stockholm är det framför allt två förbrytelser som speciellt har tilldragit sig uppmärksamheten under de senaste åren, det fortfarande oupplärade Kerstin-mordet samt den uppseendeväckande händelsen i november, då en permittent från en fångvårdsanstalt, som två gånger dömts för våldtäktsbrott, bragte en ung kvinna om livet. Den senare händelsen aktualiserar frågan om det lämpliga i att bevilja permission åt den grövsta typen av förbrytare som kan anses höggradigt farlig för andra människors säkerhet. En omprövning av gällande bestämmelser synes vara motiverad för att skydda allmänheten mot övergrepp.

Grova våldsdåd är emellertid inte lokaliserade enbart till stockholmsområdet, utan sådana förekommer på många håll runt om i landet och i en sådan utsträckning, att man närmast kan tala om en allvarlig tendens. Många föräldrar är rädda för att släppa ut sina barn utan noggrann övervakning. Ensamstående kvinnor, i synnerhet om de bor något avsides, hyser ofta stark fruktan för att bege sig ut på kvällen. Rättssäkerheten är allvarligt rubbad på många håll som följd av våldsmännens framfart. Ett sådant tillstånd är ytterst oroväckande. Det är ett samhällsintresse att kvinnor och barn skyddas mot sexualförbrytare och våldsmän. Ett sexuellt övergrepp mot ett barn kan vålla obotliga skador, och åtskilliga har blivit svårt chockskadade efter sina upplevelser. Barnen har ju också svårare att skydda sig mot våldsverkarna, vilket är ännu ett skäl att betrakta sexualövergreppen som ett kvalificerat brott.

Huruvida flertalet kvinnoöverfall och sedlighetsförbrytelser mot barn begås av förminskat tillräkneliga personer eller av sådana, som är fullt rättskapabla, är en fråga som här ej skall diskuteras. För den som blir överfallen är den enbart av teoretiskt intresse, liksom också frågan om vilken form av samhälleligt omhändertagande som är det lämpligaste i varje enskilt fall. Det väsentliga är att någonting blir gjort för att effektivt minska antalet överfall och att åtgärderna vidtas skyndsamt. En rad olika alternativ kan här övervägas. Skärpta bestämmelser för försöksutskrivning och permission för sexualförbrytare, antingen det gäller sinnessjukhus eller fångvårdsanstalter, liksom också en skärpning av straffsatserna är åtgärder som kan komma i fråga. Vidare kan prövas vilka möjligheter den medicinska sakkunskapen har att behandla sexualförbrytare samt en utökning av polisens resurser i syfte att snabbare uppspåra sexualförbrytare.

Med stöd av vad vi ovan åberopat hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en utredning med syfte att skyndsamt undersöka vilka åtgärder som bör vidtas för att förebygga sedlighetsförbrytelser mot kvinnor och barn, med särskilt beaktande av sådana övergrepp som begås av permittenter och försöksutskrivna från sinnessjukhus och fångvårdsanstalter.

Stockholm den 21 januari 1957

Eva Karlsson

Märta Boman

Stina Wallerius

Einar Rimmerfors

Ernst Staxäng

Tekla Torbrink

Eric Nelander

Elsa Ewerlöf

Karin Wetterström

Jean Braconier